

saa langt fra Grønland til København, men at der under et er saa og saa langt fra Grønland til Danmark, saaledes har der med Hensyn til Interesse for Lovforslaget ikke været nogen væsentlig Forskel at mærke paa det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (Barner) og det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Knudsen). Med Undtagelse af et eneste Ændringsforslag, Nr. 19, som er stillet af det sidstnævnte ærede Medlem, og som jeg derfor indtil videre ikke skal omtale, ere alle Ændringsforslagene stiledede af det samlede Udvalg.

Udvalget har i det hele med Glæde kunnet tiltræde den Grundtanke, der ligger i Lovforslaget, og det er jo den, at man efterhaanden vil føre Grønlanderne frem til Selvstændighed, saa at de selv mere og mere kunne udføre de forskellige Hverv baade paa Kirkens og paa andre Omraader, at de selv kunne være med til at lede Udviklingen frem i Landet. Det er jo en Hovedopgave for et Folk, der skal føre Tilsyn med Udviklingen i et Fjernland som Grønland, at vi der stræbe efter det, som alle gode Opdragere skulle, at gøre os selv overflødige. Det er det Maal, der tilsigtes med Lovforslaget, at vi efterhaanden mere og mere skulle gøre os selv overflødige, saa at Grønlanderne selv kunne staa for Arbejdet og Udviklingen deroppe. Det vil ganske sikkert kunne lade sig gøre. Eskimoerne ere jo ganske vist endnu et Naturfolk, men de ere et Naturfolk med helt gode Betingelser for at kunne naa frem til at leve et godt Liv deroppe. De ere af Naturen et fredeligt og venligt Folk; indbyrdes Stridigheder imellem dem ere ukendte. Det er et hjælpsomt Folk; det er f. Eks. en almindelig gammel Skik, at naar der fanges store Fangster, saa deler man og søger for at give til Enkerne og de syge, før de stærke faa.

Som et Kuriosum kan jeg maaske oplyse følgende med Hensyn til Eskimoernes Intelligens. De nyere Antropologer, der jo lægge Vægt paa Menneskenes Hjerneskal Form, sige, at det drejer sig ikke om, hvorvidt Menneskene ere hvide, sorte, brune eller gule, men det, det kommer an paa, er, hvilken Form Hjerneskalen har, og det er da saaledes, at den langskallede, den forholdsvist ovale Hjerneskal, tilhører den intelligenteste Del af Menneskeheden. Eskimoerne høre til den langskallede Race i Modsætning til Mongolerne, som man ellers har villet sammenstille dem med, men som ere kortskaallede. Eskimoerne

have altsaa efter den nyeste Videnskabs Synspunkter gode Betingelser for at naa frem.

Udvalget har med Glæde kunnet tiltræde den Grundtanke, som ligger i Forslaget, og vort Arbejde har egentlig kun bestaaet i at føre denne Grundtanke videre, føre den ud i alle dens Konsekvenser. Deraf ere i Grunden alle Ændringsforslagene udsprungne. Se, først og fremmest er der en hel Række af Ændringsforslag, som egentlig kun gaa ud paa dette, at ombytte Ordet „Missionær“ med „Præst“. Forslaget gør Begyndelsen ved at forandre Navnet paa de kirkelige Distrikter deroppe fra „Missionariat“, som det hidtil har heddet, til „Præstegæld“, og Udvalget fortsætter altsaa med at ombytte Navnet „Missionær“ hele Vejen med „Præst“. Udvalget har derved villet give til Kende, at Grønland ikke længere paa nogen Maade er et Missionsland, men er et Led i vor Folkekirke. Dette er altsaa ikke blot en redaktionel Ændring, men der ligger ogsaa den reelle Ændring deri, at medens Forslaget gik ud paa, at der kan udnævnes en Provst blandt Missionærene og Seminarieførstanderne, ligger den Mulighed nu aaben, naar „Missionær“ bliver forandret til „Præst“, og de indfødte kunne blive Førstepræster, at en Grønlander kan blive Provst.

I det hele taget have vi ikke haft mindste Betænkelighed ved saa vel at gaa ind paa Forslagets Tanke om, at Grønlanderne kunne blive Førstepræster, som ogsaa paa den Ændring, at de kunne naa frem til den ledende Stilling deroppe. Det er jo ganske vist muligt, at de grønlandske Præster i visse Maader ville staa tilbage for de Præster, som vi kunde sende derop, i Retning af Uddannelse baade paa det teologiske og paa det humane Omraade, men de Mangler, som de grønlandske Præster i saa Henseende kunde have, ville mangedobbelt blive opvejede, ved at disse Præster virke blandt deres eget Folk ud fra deres Tilhøreres egen Forestillingskreds og først og fremmest paa deres eget Modersmaal. Det er en ganske overordentlig Hindring for de danske Præster, der skulle virke deroppe, at de skulle tale paa et Sprog, som ligger det danske saa fjernt, og det er ikke blot en Hindring, men det er jo noget, som i mange Maader næsten gør det umuligt for dem at virke, som de skulle. Med Hensyn til de Vanskeligheder, som det kan volde at tale til Folk, som leve under helt andre Forhold end dem, som man selv er vant til, og til Folk, som